

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ ILLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobará en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número^l solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona semestre — 2 pesetas
un any — 3

En provincias semestre — 2'50 pesetas
un any — 4

Extranger semestre 3 pessetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

Lo Cardenal Monescillo, Primat de las Espanyas, ha mort.

Poquíssims homes ha tingut Espanya de tan alta il·lustració y de talent tan extraordinari.

Escriptor brillant, orador eloquentíssim é inimitable, y ab la energia y enteresa d' un Apostol, lo célebre é insigne Cardenal Monescillo destaca com estrella de primera magnitud entre 'ls grans homes que han honrat nostre sigle.

Nasqué lo dia 2 de Setembre de 1811 en Corral de Calatrava. Contant encare poch anys, va demostrar las grans disposicions ab que 'l Cel l' havia dotat, siguent objecte de la mes decidida protecció per part del Ilm. senyor Dean de Toledo don Llorens Hernandez, fill del mateix poble, qui mes tart va ferlo ingressar en lo célebre col·legi de San Bernardi, mentres cursaba ab caracter oficial en la Universitat, ahont va obtenir los graus de Batchiller, Llicenciat y Doctor en Filosofia guanyats per oposició entre l' admiració dels seus catedratichs.

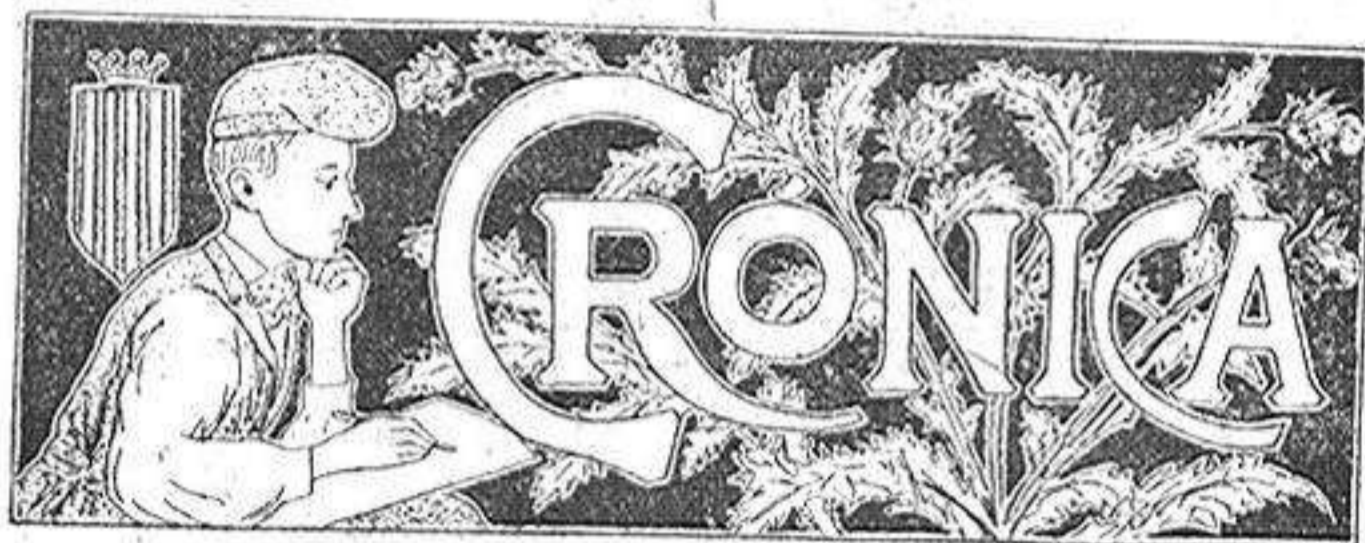
En 1861 fou elegit Bisbe de Calahorra, y en 1865 va passar á la Diocesis de Jaen.

En 1877 va ser nombrat Arquebisbe de Valencia y en 1884 va rebre 'l birrete cardenalici, passant en 1892, per indicació del Sumo Pontífice Lleo XIII, á ocupar l' Arquebisbat de Toledo, Primat de las Espanyas.

En 1869 fou elegit diputat per la Mancha; en 1871, senador per Vizcaya; en 1877, senador per Granada y al poch temps, senador per dret propi com Arquebisbe de Valencia.

¿Qué podem dir nosaltres del eminentíssim Cardenal Monescillo que no resulti deficient y pobre devant de la colossal figura de qui fou Prelat sabi, virtuós y celosíssim?

Plorém y resém devant del seu cadaver, y que la seva memoria quedi gravada en lo fons de la nostra ánima com á perenne homenatge á un dels Apostols que mes han honrat á nostra Santa Mare la Iglesia Catolica.

Lo Anarquisme

La masonaria, bé podem dir que ha sigut la soca d' ahont arranca la branca malehida del anarquisme.

La Masoneria, pare del Lliberalisme, va llensar á son fill per las nacions d' Europa perque, vestit ab telas de colors llampants, enlluernés á las moltituts y las condhís al abisme. Pero la societat, acceptats ja los principis que l' informan y compendían, corra d' una manera vertiginosa cap á totas las sevas conseqüéncias, no previstas encare pels que han sigut los seus grans homes y 'ls seus mes acérrims patrocinadors.

Ja anys enrera, qui aquestas lineas escriu, en un petit trevall llegit en una societat d' aquesta capitál, deya:

El anarquismo está cerca y flota en la obscuridad, rugiendo cual tempestad que arrecia imponente y terca. Y ¡ay! que cuanto mas se acerca, más loca la sociedad, firme en su temeridad y en su loco desacierto, no busca seguro puerto ni encuentra tranquilidad.

Lo lliberalisme ha tingut decendencia; lo socialisme actual y la anarquía. L' un dolent; l' altre pitjor encare.

Perque si en lo cervell dels socialistas hi caben las ideas mes utópicas y disparatadas y 'ls pensaments mes absurdos ¿qué no cabrá en lo cervell dels anarquistas que son los socialistas adelantats, com si diguessim, l' ultima exprecció del socialisme?

L' individuo que ha perdut per complert lo sentiment religiós y que ha perdut la fe de que existeix un Deu, accepta mes que depressa las ideas socialistas, quals principis son la participació per igual de las riquesas y de la autoritat y del poder, á fi de que no hi hagi rics ni pobres, ni qui mani ni qui obehixi; es á dir, una especie d' Estat que bé podriam dirnhi, parlant lo llenguatge popular: á can Ribót.

No es estray, donchs, que axís com los primers cristians, al acceptar las doctrinas de Jesucrist que 'ls ofería una vida futura y espiritual, se deixaban martirizar y matar per propagar, aixís també los obrers socialistas, al baixar al abisme de la anarquía y á qui se 'ls ofereix una vida present y millor que la que tenen, la propagan y extenen entre 'ls seus companys y 's deixan matar y pujar las escalas del patibol ab lo cap alt, la rialla en los llavis y son ultim alient, que deuria ser dedicat al Deu que va criarnos, lo dedican á fer un esforç y llansar als aires lo fatídich crit de ¡Viva la anarquía!

¡Oh fatal lliberalisme! ¡Quans aborts has llensat sobre la terra! Los lliberals, los sectaris, han perdut per complert lo coneixament de lo que la paraula *Llibertat* significa y enclóu.

Los avuy anomenats lliberals l' han prosituída de tal modo que han arribat á ferla aborrible y denigrant, fentla servir unicament per tapar las sevas concupiscencias y 'ls seus delictes; ab lo crit de llibertat en los llavis han rechassat tota autoritat, han olvidat los seus debérs, han entronisat lo dret del mes fort, primerament, negant tots los preceptes morals, socials y religiosos, arrancant després la fe dels cors y negant ultimament á Deu, principi y fi de totas las cosas. Han vulgut fer al home completament llibre de las sevas accions, y pel pés abrumador de la lógica 'ls ha sortit un *llibertida*. L' hi dan donat lo dret de mofarse de las lleys divinas y humanas, de convertirse en propagador de las ideas mes disolvents y desbaratadas, y se 'ls ha convertit en un *dinamitero* ab totas las campanillas.

¡Ah! Be heu de permetre que us ho digui. La bomba que en Pallás va tirar sota 'l caball d' en Martinez Campos, la que lo tristement célebre Santiago Salvador va llensar a la plátea del Liceo, causant l' espant y la mort per tots costats; la que l' Aschieri va colocar en lo carrer del Cambis, y el revolver ab que l' An-

giolillo ha donat fi á la existencia d' en Cánovas, no ho dupteu pas, estavan carregats d' aquestas mal anomenadas llibertats convertidas en metralla aterradora y descarregada per aquests desgraciats, qual rahó estava embotida per tants drets y tantas llibertats mal entesas.

¡Felís, ó desgraciada idea la dels nostres grans homes polítichs!

Volen inutilisar y acabar ab l' anarquisme castigant fortament als seus mes rabiosos partidaris y fentlos pujar las escalas del patibol, y res de profit conseguiran al adoptar exclusivament aquets procediments.

A ningú se l' hi ocorreix matar un arbre arrancantli una á una las fullas de las sevas branques. Hi ha que agafar una destal y tallarli la soca, y si pot ser, las arrels mes fondas, del contrari l' arbre tornarà á produhir noves fullas tan verdas y frescas com las primeras.

La premsa lliberal demana avuy, devant dels crims execrables de l' anarquisme, que 's deuen adoptar repreccions violentas. Demana molts butxins, molts forcas, molts lleys severíssimas que guardin á la societat dels atentats infernals dels anarquistas y que 's persegueixi al anarquista com á una fiera.

¡Ilusos! ¡Qué equivocats aneu!

¿Voleu matar al anarquisme?

Donchs es necessari atacarlo en las sevas mateixas arrels, en la mateixa causa que 'l produheix y que l' hi dona vida qu' es la font de la impietat, de la falta de fe, del desconeixement de la religió. Hi ha que reprimir las garantías que 's concedeixen al vici, al crim y al error. Hi ha que restablir lo principi d' autoritat tan atropellat en los actuals temps, hi ha que abolir los drets extremats que 's concedeixen á la premsa y á la emició de la paraula, en fi, hi ha que apuntar y disparar de dret contra las causas que 'l nudreixen y no contra 'ls efectes.

Pero ¡ay! me sembla molt difícil l' aplicació d' aquests remeys pels qui, fins avuy, s' han ocupat tan sols de abonar la terra que devía proporcionar la sávia al malehit arbre del lliberalisme que dona tan venenosos fruits.

Nosaltres no demaném, com élls, molts penas severíssimas, molts butxins y molts forcas, sino que demaném mes bé, com l' Eminentíssim Cardenal Monescillo, molt trevall, molt pá y molts fulls del Catecisme.

SAID.

NON SERVIAM

Insensat, cego d' orgull,
ambriegat per la superbia,
intenta 'l monstre infernal
trontollar los cels ab guerra,
llensant alevosament
aquell terrible *non serviam*.

Mes ja xafat, ja vensut,
y abismat per *in eternum*,
com miserable reptil
sota la planta que 'l petja,
remou son cos esquerós
intentant folla revenja
y ab rabíós frenesí,
atissa 'l foch de la guerra;
y puig no pot dintre 'l cel,
busca en la terra sateïts,
trevallant sense descans,
militant sense sossego,
per combatre contra Deu
y destruir la santa Esglesia,
lluçant contra 'l Papa-Rey
y lo mes sant de la terra.
Per lograr los fins malvats

de la seva obra funesta,
l' infernal génit, volgué
fomentar sobre la terra
la llevor de la cisanya
que com lo gram, fou estesa
prenent arreles y teixint
com una aranya, llur tela,
hont caluen com á un arany
los enemichs de la Esglesia,
sens mirar, desventurats,
que élls mateixos se condemnan.
No satisfet lo desitj,
ni donant per satisfeta
la venjansa, que jurá
un dia 'l ángel ferestech,
volgué assegurar d' un colp
son domini aquí en la terra,
creant una *sucursal*
entre fosc y tenebras,
antre ruli, pavorós,
del Avern digne finestra,
tal es la masoneria,
eixa satánica secta
creada ab lo vil intent
de fer á la Esglesia guerra,
escala de crim- é infames
de hont Satán es lo mestre,
lupanár prou esquerós,
lloch de vicis y vilesas,
que fuig de la llum del sol
per amagar ses miserias,
vestida ab l' hipocressia...
tapada ab ufa careta...
tan iniqua deuré ser
que 's diu societat secreta!
digne creació infernal,
d' ixible digne del mestre.
Una volta estesa ja
per tot lo mon la mala herba,
be fou la masoneria
qui ha portat la bandera
de la guerra contra Deu
y ha fet ús de tots los medis,
per de-cristianisar
tots los pobles de la terra.
Aquí periódichs impíos,
allá societats funestas,
arreu la pornografia
rapidament han estesa,
a calumnia y las mentidas
son las armas que esgrimeixen,
puix recordan que ellas son
las máximas de Lutero.
Homens ingrats á son Deu,
traïdors á sa patria sempre,
á Deu prenen l'ensar
dintre 'l fang de son despreci,
ensempe á sa Patria ensorran
al abim de la miseria.
Espanya prou ha plorat
las teorias funestas
de sos infams enemichs
que encara que 'ls fets ho mentin
son fills seus, son espanyols;
permes indigne que sembli.
¿Que son, sino iniquitats
de la masónica peste
aquest *tou de llibertats*
que 'ns empalagan y ofegan?
¿Que son, sino malas arts
de la masónica secta
esta impia propaganda
que arreu, arreu se desplega
contra tot lo més sagrat
de nostras santas creencias?
¿Que son sino resultats
de la masónica especie
las guerras colonials
que á nostra patria desmenbran;
assolan la joventut
y agotan nostre riquesa?
¿Que son eixos crims nefants
que esborronan si 's remembran,
actes vils, esgarrifosos,
dignes sols d' un cor de fera,
que semblan la destrucció...
assotant vidas é hisendas?
¿Que son eixos anarquistes
que 's mereixen nom de feras,
remat de llops famolenchs
que ab carn humana 's deleixan,
que son, donchs, sino los fruits
del arbre de las vilesas.
que folla masoneria
implantá sobre la terra
y que 'ls homens *liberals*
l' ajudaren á fer creixer,
cumplint aixís lo desitj
de la satánica bestia,
creyent potser que mes prest
desmembrarian la Esglesia?

Feu, f-u; que 'ls fruits qui 'ls recull
ja son vosaltres mateixos.
Feu, feu; que 'l qui cria corps,
segura te la ceguera.
Aixís vos passa ja avuy;
las llibertats vos fegan...
;De un empaix de *llibertat*,
Deu nos enguart are y sempre!
Nosaltres ja 'ns mirarem
los toros desde barreras,
que es la fe lo nostre escut,
la creu es nostra defensa,
y contra tal baluart
los inferns, *non prevalebunt*.

Flóstick.

FUETADAS

Lo Illm. Senyor Bisbe de Vich ha publicat una pastoral sobre los execrables fets d' Armenia, qu' es digne per tots conceptes de llegirse, en la qual fá atinadíssimas consideracions sobre los assassinats dels cristians y la conducta rastrera, egoista é indigna de las grans potencias que han intervingut en aquells assumptos.

Lo senyor Bisbe diu, que aquestas grans nacions d' Europa, deurian anomenarse, devant de la seva actitud humiliant als peus del gran Turch, *las grans impotencias* d' Europa.

Sentim coneixer sols la notable Pastoral del Illm. Doctor Morgades, per lo petit sermonet que sobre ella oïrem d' un sacerdot durant la missa major en un poble de la séva diocesis lo diumenge passat.

Dels vehins dels carrers de Pallás y Cicilia ningú se 'n recorda, pero, élls s' entenen y *ballan* sols.

En menos temps del que 's necesita per fer passar un carro de vi sense pagá consums, aquells simpátichs vehins han alsat un embalat en mitj del carrer y en 24 horas hi han celebrat quatre saraus.

Com si no 'ns fessin ballar prou los investigadors de la Hisenda.

La industrial vila de Manlleu ha celebrat la festa major ab solemnisimas funcions religiosas y corridas de toros y demás festas propias de tal diada.

Las tals festas, han resultat bonas, bonicas y baratas, gracias al zel desplegat pel actual alcalde.

Y donchs, ¿qué feya l' alcalde anterior que sempre que ficaba la ma en alguna cosa, resultava car y dolent?

Son misteris, *conseqüens*
dels alcaldes molt dolents.

Lo *Correo Catalán* ha publicat una serie de articles titulats *¿Unión ó desunión?* que mereixen ser llegits per la sensillés y acert ab que tracta la qüestió de la unió dels católichs, tan sarandejada d' un quant temps en aquesta part.

Conformes en tot lo que lo senyor *Látigo* diu y comenta.

Acaba l' ultim article de la següent manera: «Sin embargo de todas las dificultades expresadas, ¿debemos desconfiar de que se realice la unión de los católicos españoles? No.

Vendrá cuando un diluvio de males amenace cubrir toda la tierra.

Entonces buscarán refugio en el arca de salvación.»

Conformes de tota conformitat.
Quant los atentats anarquistas se suceheixin de día en día, llavors será l' hora.

Cada explosió d' una bomba es un kilómetro que s' avansa cap á l' unió dels homes d' ordre y honrats.

Qui no 's vol convenser ab rahons, s' ha de convenser á patacadas.
Y ja apretan de debó.

Anant á visitar l' altre día lo célebre Monastir de Ripoll, per poch 'm tiro de cap á una cloaca.

Lo qui m' acompanyava va dirme:
No 'n fassi cas; aquí passa lo que passa á Barcelona. La construcció de aquesta cloaca

ha de durar per *omnia secula seculorum*... ¿sab? perque 'l constructor es parent d' un concejal... ¿sab?, y el concejal es part interessada... ¿sab?... y 'l constructor, y 'l concejal y 'l alcalde... ¿sab? y...

—Calli, calli;—vaig dir jo—Malsaguanyats constructor, concejal y alcalde. Si fossin á Barcelona, lo que es Don M. Planas ja 'ls pendria pel seu compte.

No 'ls faltaria feyna.

¿Sab l' Ayuntamiento de Barcelona la obligació que va contreure ab la agregació dels pobles vehins?

Si va ferse cárrech dels ingressos ¿perqué no 's fa cárrech dels deutes?

Perque, segons tenim entés, encara s' han de pagá 'ls cupóns del Febré de la Deuda de Gracia, lo plasso vensút del mercat de la Llibertat y altres que podriam citar corresponents als demás pobles agregats.

Aixó de la agregació va com Deu vol y sería necessari demostrar que no 's va fer perque 'ls concejals, en lloch de pendre 'l chocolate ab xicra, lo prengui ab un plat soper.

Del contrari no critiquin la mala administració dels pobles agregats.

Un telegrama d' Italia diu que 'l rey Humberto está decidit á tancar en un castell al conde de Turin y als testimonis que aquest ha tingut en lo desafío ab lo princep d' Orleans, per haverse ausentat de Italia sens lo permis dels superiors.

Me sembla que no ho farà pas.

Los desafíos son castigats per la Iglesia, per la immoralitat qu' entranyan.

Pero, salvo algunas escepcions, apenas se trenca cap costella los contendents.

Avuy casi bé es una comedia bufa... que algunas vegadas acaba en tragedia.

Ja que 's precindeix dels preceptes de la Iglesia lo menos que poden fer es trencarse 'l cap.

O si no, no ferho.

Segons un diari (ell sabrá perque) diu que la máquina de moldre grava, del Ajuntament, fá 35 metros diaris.

¿Y 'ls gastos? ¿Ay sí sabiam lo que la máquina 'ns costa!

Lo nebot d' en Pantorrillas ja sab de fer lo que 'ls altres feyan avans qu' ell.

Calsarse las botas d' un enginyer, mentres aquest pesca truytas en Amer y 'ls altres se las menjan aquí á Barcelona.

Senyor enginyer, esprescions á 'n aquell contractista que deu... y paga?

En Romero Robledo y en Silvela ja 's tiran los trastos entre cap y coll.

Pero, ¿voleu unirlos?

Que s' aixequi alguna partida carlista y 'ls veureu dessaguida compactes per combatre al enemich de la mentida.

Perque com mes s' acostan los carlistas, mes se 'ls aparta la menjadora.

Y la grana.

Los anarquistas ja trehuen lo nas á Fransa. Al marchar lo president de la republica cap á l' estació per anarsen á besar los talons de la sabata del Emperadó de Russia, va esplotar una bomba que trencá 'ls vidres de las casas vehinas.

¿Será un avis del Cel?

Que no ho olvidi en Faure.

EPÍGRAMA

Deya en Pau á n' en Pujadas,
tot beventse un got de vi:
—Com també havém de mori,
á las penas puñaladas.
Y en Pujadas respongué
ab cara mitj riatltera:
—Pensant d' aquesta manera,
ja 'm pots matá á mi també.

J. BERNIS P.

A Girona se celebrava un banquete bastant concorregut y espléndit.

Ja s servia lo tercer plat, que era carn ab pésols, quant un senyor va alsarse, y 'l del seu costat, creyent que já volia iniciar los brindis, estirantli la casaca va dirli:

—Esperis una mica, home, no vaigi tan depressa, que per tothom hi haurá temps.

Acabat lo banquete, lo president va brindar ab bastanta elocuencia, y llavors, lo qui havia fet sentar al altre, va dirli:

—Vaya, home, j' ha arribat l' hora.

—No ho cregui pas. Lo que volia jo aleshoras era... un altre plat de pésols.

En un café del passeig de Gracia.

Estavan reunits en una taula tres ó quatre tranquils y determinaren fer una broma á costas del concurrents.

Un d' ells, lo mes gat de tots, va ferse passar per notable pianista, y 'ls altres varen fer correr la veu per tot lo café.

Va anar aixó á oídos del cafeter y dels professors que componian lo quinteto, y á instancias de varios *filarmónichs*, varen determinar suplicar humilment al célebre *pianista* que s dignés executar una pessa en lo piano.

Lo bromista no s va fer pregar molt. Acompanyat dels músichs va dirigir-se al piano y va comensar á mirarsel de tots cantons; de dalt, de baix, de sota, de sobre; palpa d' aquí, palpa d' allá, fins que un professor, ab las millors frases, va preguntarli:

—¿Que busca alguna cosa. potser?

A lo que contestá lo tranquil ab la naturalitat pasmosa d' una patata:

—Ja ho crech. Estich buscant la *maneta*.

Un conseqüent

—¡Fóra la Inquisició y l' absolutisme!
¡Visca la llibertat de pensament!
Avuy ya tothom creu lo que l' hi sembla y ja ningú es molestat per res.
Avuy las opinións son respectadas, avuy aneu segur per tot arreu... aixó un republicá de *pecho deya* ahí en un discurs, sens cap ni peus. Y mitja hora després, aixis parlava aquest republicá tant... conseqüent:
—A n' aquests capelláns los enviaria á Ceuta, tots plegats, si jo manés.

ENGRUNA

—Ets un burro!—l' hi deya la Layeta á lo fill seu.

—¡Ets un ase!—Y havent topat lo pobre en un cantell,

sa mare 'l consolava tot dientli:

—¡Fill meu, fill meu!

TÍQUIS-MÍQUIS.

Desde la Seu d' Urgell

Molt estimat Mestre Titas:

Animat per l' amor que m' inspiran mon Deu, ma Patria y mon Rey, 'm veitg casi obligat á escriureli aquestas mal fetas lletas, pera que, si mereixen la seva aprobació, las posi de manifest en la seva *Escola*, ja que veig que las sevas llistons s' aprenen ab molta afició, encara que siga per por d' alguna paletada.

¡Quantas cosas l' hi diria, Senyó Mestre, de aquesta ciutat hermosa per sa posició topogràfica, pero despreciable per la posició en que l' han colocada uns quants *bretolets* que ho fan ballar tot al só que tocan ells; pero l' espay de una carta no 'm permet estendrem molt, y per lo mateix motiu diré poqueta cosa, y lo demás ya vindrá poch á poquet.

Avuy sols tindré 'l gust d' anunciarli que hi ha uns quants hipócritas que feren desapareixer ab la seva malehida política un Centre Católich que teniam per poguer ells fundar, encar que ab fonaments poch sólits, un Centre ahont tot sovintet hi celebran grans balls, escollí ahont hi naufraga 'l pudor, quals portas no s tanca fins á altas horas de la matinada, y ahont... ¡vergonya causa dirho! se cometen actes indignes no sols dels qui algunas vegadas s' anomenan católichs, sino de tota persona digne y que tinga una miqueta d' educació.

Moltas cosas, 'm callo, que hasta vergonya 'm faria dirlas.

Convé, donchs, Senyó Mestre Titas, que fassi alguna visita per aquesta ciutat y dongui algunas llistons á alguns *enllustrats* que las han de menester molt.

Per avuy, basta. Si vosté 'm creu útil, procuraré sitiar de nou la Seu d' Urgell y fer foch, pero fort.

Son humilt servidor y delxeble
PERI-JAN.

12 Agost 1897.

P. D. Tenim acuarteladas las tropas y guardia civil per pór dels carlins. ¡Avuy fós y... demá fosta!

Desde Castellar

Respetable Senyor Mestre:

Estich que 'm cau la baba de goig al veurer com lo seu valent látigo comensa á tocar l' esquina de tauts romanceros com eu aquest món vihuen, enganyant al próxim y representant una comedia, menjantse d' aquest modo la sopa boba que tant profit faria á molts altres infelissos necessitats.

En los números últims los hi toca 'l turno á unas quantas ólivas de Castellar, que si voltan per la iglesia es unicament per chuparse l' oli de las llantias, pero acaban de trobar un *Flistis* que 'ls hi posa las peras á cuarto, cosa molt convenient, perque no es del cas que en aquest poble estiguem condemnats á que 'l carnaval duri tot l' any.

Ja es cosa sapiguda per tothom, com ha demostrat en *Flistis*, que las conviccions, aixis politicas com religiosas d' algunas *llantias* no son mes que una especie de telas per cassar favors y gracias de aquella magnánima senyora que está siguent la Providencia del nostre poble y á quals favors corresponen aquestas *lumberas*, predicant conciencia y venent vinagre, ó mes clar, portantla completament enganyada.

¿Ha observat lo poble de Castellar si á las funcions religiosas que se celebran en la, ab motiu sobrat, anomenada Catedral del Vallés, hi assisteix la mateixa gent los dias que la *Casa gran* está oberta que quan está tancada? ¿Recordeu las funcions del Sagrat Cor y las prédicas del Pare Picó, qui s lamentava de que tingués de predicar en lo desert?

Ha arribat l' hora de desenmascarar al hipócrita, de descubrir al farsant, de entregar á la vergonya pública 'ls trapisondas, y per aixó doném la mes cordial enhorabuena al valerós *Flistis* per haver comensat aquesta tasca, y cregui, Senyor Mestre, que quan las sevas foras desfalleixin, aquí 'ns te á nosaltres dispossats á cantar las quaranta y l' ás als mercaders del temple que per lo nostre poble s' usan... y á qui l' hi piqui, que rasqui, que d' altre manera ho farà un altre día.

Son amich y servidó
FLIST Y FLAST.

Sant Esteve 13 Agost del 1897.

IMPOSSIBLES

Que un soldat fassi l' exercici ab lo fusell d' un carro.

Que una modista cusi ab una *máquina de vapor* sentada en lo *banch* d' Espanya.

Que un jugadó fassi lo tute ab *cartas* d' ordre.

Que un domadó ensenyi 'l trot al *caball* Bernát.

Que una modista fassi un vestidet per la *nina* del ull.

Trobar un liberal que tingui sentit comú.

PASSATEMPS

XARADA.

Total es una figura;
com á busto, no val *hú*.
¿Es dona... y es dos tres *cuatre*?
Donchs, fora 'l total, que pút.
F.

INTRINGULIS

Buscar una paraula que, anantnatrecent una lletra del darrera, dongui: 1.er en los llets n' hi ha. 2.ª per guardar objectes. 3.ª part del cós, en plural. 4.ª paraula negativa. 5.ª animal. 6.ª consonant.

Un *deixeble* d' en TITAS.

TARGETA

Rosa Angel

Formar ab aquestas lletas lo nom d' una població catalana.

Estudiant RUQUER.

GEROGLIFICH

Agost
Mars, Juny
Desembre
Dilluns, dimars, dimecres.
J. BERNIS P.

Soluciones á lo insertat en la semana pasada.

Xarada: Sagasta
Tarjeta: Lo Mestre Titas
Geroglifich: Per cubáns, Cuba.

A. C. Vich.—Item rebut lo seu import.
J. V. G.—Del modo que vosté vulgui.
M. V. Tárrega.—Si vol, ab sellos de correu
Colomet del Besos.—Anirá la próxima semana.

XX. Castellar.—Será un suscriptor mes. Ganga.
F. G.—Pepis.—Guerrita.—J. P. L.—Castellar. No puch atendre á tothom d' aquest poble, sino *Lo Mestre Titas* semblaria un periódich de Castellar. Després de l' un, l' altre.
S. F. C. Seu d' Urgell. Conformes; l' hi agrahiré molt.
A. N. Passi per casa.
Astrólech. Asumptos aixis no 'ls tractém en la correspondencia, sino en carta particular.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2.
(Plassa de Sant Pere)